

Evangelí del diumenge de la setmana I d'Advent: Vetlleu!

Evangelí i comentari del 1r diumenge d'Advent (Cicle B). “El que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu!”. Vetllar significa primordialment estimar els altres, mirar tothom amb afecte i comprensió, reconeixent Jesús en cada persona.

Evangelí (Mc 13, 33-37)

Estigueu alerta, vetlleu, perquè no sabeu quan serà el moment. Passa

com amb un home que se'n va a terres llunyanes. Deixa casa seva, després de donar facultats als seus servents i confiar a cada un la seva tasca; i al porter li mana que vetlli. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quan vindrà l'amo de la casa: al vespre, a mitjanit, al cant del gall o a la matinada; no fos cas que arribés sobtadament i us trobés dormint. El que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu!

Comentari

Hem entrat en el temps d'Advent, temps de conversió i preparació per a la vinguda del Senyor. I a l'evangelí d'aquest diumenge ressona l'exhortació de Jesús adreçada a tothom: “Ho dic a tothom: Vetlleu!” (v. 33).

Per subratllar les seves paraules, Jesús posa l'exemple del senyor d'unes terres que marxa a un altre lloc i ho deixa tot a cura dels seus serfs. Especialment, li encarrega al porter que es quedi vetllant i cuidant la casa fins que el seu senyor torni.

El paper del porter és important perquè si ell s'adormís o despistés, podrien entrar lladres a la casa i també a les terres del seu senyor i fins i tot atacar els serfs que han quedat a càrrec seu. O podria tornar el seu senyor i no assabentar-se'n.

Sant Agustí traduïa la vigilància del bon porter de la casa amb aquests consells concrets referits directament a la nostra capacitat d'estimar: “Vetlla amb el cor, vetlla amb la fe, amb la caritat, amb les bones obres”^[1].

Vetllar significa primordialment estimar els altres, mirar tothom amb afecte i comprensió, detectant les

necessitats dels qui ens envolten, i en les quals podem reconèixer la vinguda de Jesús sense trobar-nos desprevinguts.

El papa Francesc explicava aquest aspecte important de la nostra vigilància dient que “la persona que està atenta és la que, en el soroll del món, no es deixa portar per la distracció o la superficialitat, sinó que viu de manera plena i conscient, amb una preocupació adreçada, en primer lloc, als altres. Amb aquesta actitud ens adonem de les llàgrimes i les necessitats del proïsme, i podem percebre també les seves capacitats i qualitats humanes i espirituals. La persona mira després al món, tractant de contrarestar la indiferència i la crueltat que hi ha en ell i alegrant-se dels tresors de bellesa que també existeixen i que han de ser custodiats. Es tracta de tenir una mirada de comprensió per reconèixer tant les misèries i les

pobreses dels individus i de la societat, com per reconèixer la riquesa amagada en les petites coses de cada dia, precisament allà on el Senyor ens ha col·locat”^[2].

El contrari d'aquesta disposició atenta cap als altres i de la vigilància és el malson i la negligència. És, en paraules de sant Josepmaria, “la son de l’egoisme, de la superficialitat, escampant el cor en mil experiències passatgeres, evitant d’aprofundir en el veritable sentit de les realitats terrenals. Mala cosa, aquesta son, que sufoca la dignitat de l’home i el fa esclau de la tristesa!”^[3].

Adormir-se mentre es vigila significa, per tant, centrar-se en el propi jo i les seves apetències i preocupacions, sense percebre els altres. Aquest somni sempre entristeix i fa mal als que estimem.

En canvi, concloïa el Papa Francesc, “la persona vigilant és la que acull la

invitació a no deixar-se aclaparar pel somni del desànim, la manca d'esperança, la desil·lusió; i alhora rebutja la crida de tantes vanitats de les quals està el món ple i darrere de les quals, de vegades, se sacrifiquen temps i serenitat personal i familiar”^[4].
—.

L'advertiment de Jesús a la vigilància es tradueix amb la litúrgia d'avui en un exercici habitual de la caritat amb els altres, com a preparació eficaç per arribar-hi. Sabent que Jesús no ve com un jutge sever que ens vulgui castigar, que va venir al món com un nen indefens i pobre, que demana ser acollit, que es conforma amb un pessebre per a animals i que ve per satisfer-nos de benediccions i de gràcia als braços de la seva Mare i de sant Josep.

[1] Sant Agustí, *Sermó* 93.

[2] Papa Francesc, *Àngelus*, 3 de desembre de 2017.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 147.

[4] Papa Francesc, ídem.

Pablo M. Edo // Photo: Andreas Dress - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-i-dadvent-vetlleu/> (27/04/2025)